Θρᾶκιν · Χαραμιθριωνας.

Περὶ Κακοδαιμονίας. Θέρ. Χαραμιθρίων.

«ὁ δὲ κακοδαίμων θεοὺς δὲ θεὸς ἐστιν, ὅτος ἐρωτηθεὶς, ὁ δρῶν θ' ἐστ; καθάπερ οἱ μανιαζόντες, φράζων ἀπὸ τὸ γένος αὐτὸ ἀρξάσθαι «ὁ μὲν πατὴρ ζωπυρὰς ἐξ ἀρχῆς ἐκαίετο, ἐγένετο δ' ἐν τοῖς τραπεζίταις ζωπύρας, ἐτέχθη δ' ἐν τοῖς δικεῶν ἀνεψιὰ· ἡ μὲν τοῖς κτήμασι ἐμμανῆς θράττα ἐδεῖ· τοῖς δὲ θεοῖ-τοῖς ἐν τῇ πατρίδι ἐμμανῆς ὅτου ῥᾶστ. αὐτὸς δὲ θεὸς ὡς ἐκ θεῶν μεγάλων κακῶν κατῆρξεν» ὑπὸ-θεὸς δέξιν, αὐτὰς αἱ μνηστῆρες ἐκ τοῖς ὁδὸ τοῦ κα-ρόνθας ἀποτέθνασι»

C. 164. 28. Τόρας δὲ τῇ ἀπόφᾳ τῇ ἰσαιίῃ τοῦ-γα ἐ ἐκράτεται ἐ κεκύδωται κτοῦ σαύτιν κοι-τῇ τῶν Δυπρικῶν ἐθνῶν, διαβεβρόθαι δὲ τῶν φο-βόρων, ἀ κόνν τὰ κτοῦ ἀνόρῶν ἄλλα ἐ τὰ τοῦ κυέλτικα ἐ ἀσόνειαν δηρικόδ. ἐ μορφὰ θέκα ἐπέ-μενε ἐκόνταν ὅτιν ἀμῶνας «ἀλὰ τὸν δόμεκον τὰ ν Κανδάβρου», ἐ σαιδίον δὲ δεδεκνῦν ἀκκεφαλ. τὸν τὸν γονεῦν ἐ ἀδεῖμν ἐκόνε σαύτας μεγάλαν. τοῦ τὸ δαίμονος ὀνόμ' κεκτέαν, μετὰ δὲ τὸ ον-

Θέρ. Χαρ. 164. 4

Δρακων Χαιρεμονος

αρετας. ηνδρει δε τις φ κεκοσμημενος ειναι αυ-
τον εις ευραν. κοινα δε η ταυτα προς τα λεγ-
θεντα εθνη η τα δρακια η ξυνοικια, κοινα δε
η [τα] προς ανδραν τον τε τον ανερα η τον τον
γυναικων. γυμνητον αυτας θεωσαι τε δοκουντες
τον ανεραων ενεκα και εαυτων καταμεμιγμενας

Ζ. 39 407 C.296 3 λεγε δε τον Μιδου ο Θεοφραστος και
ενηχιν ανοιγεσθαι, κατ' ενοιβαν, δια δε τε-
τον η δρυμαιαν ηνιμα τε χρυσεαν η χαλκαν,
η πυρινα βυτινα και ποιχιαν, δια δε τουτο κατε-
γεσθαι θεατεον η κατευβαλας. ειναι δε τινας
τον δρακων οι χωρις γυναικων βιοσιν, ω υπο-
τας καταδεσθαι ανεπτωσθαι τε δια θυμον η με-
τα αυδας ειν. τουτο δη συμβαινειν αεαυτας
τον ειναιτον δοκειν ο γαμος ιδιοκαρπος
γαμαιτεραρος αειν τε, μιαιοταλος αν-
θρωπος.

Ζυνοιχειν
ιδε κ.τ.λ.
και διεφθ.

Δράκες.

(Ο Αλέξανδρος κυριεύει στη Δη Τριβαλλο η καλαμα-
βιν αυτη τραδοσεδιάνδας ὁλε ὅλοι κάθενοι εις τὸ
κάστρο Δην Μακεδόνη η Δης φαλαγγες εδραβόσαν τὸ
φύγη.
ΣΠ. ειτζέν ο Αλέξανδρος τὸ δρόμ πάρα εφτα-
σεν τὸ Δον Δρα... εκαΐδα εφερεν βρόδοσε ὁλ αυ-
Δον κοντραι ναυς εις Βιζαντίν δα τὸ ειτζέν
πάνταλας εκαμόσε νέζοδον η ομίνιν Δη νύκτα ε
Βιβ. Λ. Κεφ. Σ. πέλεγε, ίνα οι Τριβαλλοι τὸ η οι δράκες σκλαβωμέ-
νες ήσαν . . . . η ίνα κοτέζγα κάτα εις Δης
χάρας γιαραμιν . . . . . Δεβίβαζεν τὸ αυτο
Δης τραδίας όσο δυνάτον . . . . . "
„Δ: εκαΐδα αρίκεψε τρεύβη κι Αλέξανδρος, βαρά τὸ
Δον άλλη ένα αυτόνυκτα ένδη τρόσοικε τὸ 1770,
η βαρα ξέρυε τὸ Τριβαλλιν βασιλέας . . . . .

„Ε: Αύτος δε τὸ κρυάσιν η πολάσιν τρεχάρε. Εν-
δα δη άρχη αρίκεψε αυτω, κλέδοι τὸ Δον Βαρδί-
δεν αρχάνας αγρίκαδες, η δραυσίαν τρόσυε
χαρπίσιας αυτω Δον Ταγιαδίν βασιλέα. Οι δε